

ПРОЛОГ

Нарича се ефект на пеперудата и е онази част от теорията на хаоса, която всички обичат. Смисълът е, че когато една пеперуда махне с крила, това може да предизвика ураган на другия край на света. Не директно, разбира се. Не като, да кажем, че крилата задвижват малко въздух и това задвижване задвижва още въздух и така нататък, докато накрая той се превръща в ураган – това би било направо глупаво.

Истинският смисъл е, че всичко е невероятно сложно, има милиони дребни фактори, вградени в почти всяко събитие, и ако премахнете само един от тях (махането с крила на пеперудата), тогава всичко може да се случи по различен начин и дори изобщо да не се случи.

И така, преди години, някакъв идиот на име Мат Никълсън, решил, че сигурно ще стане забавно, ако към напитката на едно момиче прибави водка, без тя да забележи. Колкото и невероятно да изглежда, Мат Никълсън е пеперудата, а прибавянето на алкохол в питието е махането с крила.

Момичето беше Сали Морган и тя скоро започна да залита. Това бяха първите им седмици в колежа, затова, когато Сали излезе от бара, клатушкайки се и малко позеленяла, никой не ѝ обърна внимание – никой, освен Мат Никълсън, който намираще това за забавно.

Навън от бара едно момиче на име Джулия Дарби забеляза

Сали и макар че не я познаваше, знаеше, че момичето е в беда и трябва да му се помогне. Джулия се намеси и успя да я заведе в банята, преди неизбежното да се случи.

Те бяха от различни факултети и учеха различни специалности, така че ако Мат Никълсън не беше прибавил алкохол в питието на Сали, нямаше да се запознаят тогава, а може би и никога, и нямаше да станат първи приятелки. И тогава Джулия нямаше да запознае Сали с приятеля си от родния ѝ град Роб Калоуей.

Тогава Сали и Роб нямаше да се влюбят, нямаше да се оженят след завършване на университета и нямаше да имат дете. И когато дойде време да правят завещанията си, нямаше да изберат Джулия за настойник на детето им, ако нещо се случи с тях.

И една нощ, когато детето им беше деветгодишно, ако таксито, което бяха поръчали, беше пристигнало и ги беше взело от ресторанта в околностите на Хоптън, Кънектикът, където те празнуваха десетгодишнината от сватбата си, те нямаше да решат да се приберат пеш по шосето.

И ако приятелката на човек на име Шон Ходжес не го беше оставила, защото е загубеняк, той нямаше да се напие, и да плаче, и да отиде в дома ѝ. И ако тя го беше приела обратно или го беше пуснала да влезе, той нямаше пак да кара към къщи, гневен и пиан, и нямаше да блъсне двама души, които се прибираха пеш по тъмния, безлюден селски път, и да ги убие.

И така, колкото и да не си бяха представяли, че може да се случи, деветгодишният Том Калоуей премина под попечителството на тяхната най-стара приятелка. Но, трябва да се каже, че тя беше човек, с когото те не бяха общували много през последните няколко години. Всъщност те се бяха отегчили от нейните оплаквания и ексцентричности, но дори и

да им беше хрумнало да променят завещанията си, смъртта ги беше изпреварила.

А фактът, че върху Джулия се стовари отговорността да се грижи за едно дете, не се отрази особено на стила ѝ на живот. Затова осем години по-късно нямаше значение за нея, че специалният екологичен проект в Коста Рика беше напълно не това, от което Том се интересуваше, защото Джулия искаше да отиде в едно йога убежище в Италия и датите съвсем точно съвпадаха. И накрая, за да избегне молбите ѝ, Том се съгласи да замине за едно място, където не искаше да ходи, с хора, с които не искаше да бъде, и да прави нещо, което не искаше да прави.

И това е ефектът на пеперудата. Ако един идиот на име Мат Никълсън не беше сипал алкохол в питието на момиче на име Сали Морган, Том Калоуей, ако изобщо се беше родил, след повече от двайсет години нямаше да се качи на самолет, който, неизвестно за Том и останалите от ученическата екскурзия, никога нямаше да стигне до дестинацията си.